

Treballant a casa*

Elena Ortega

L'estada del novel·lista William Faulkner a Hollywood va donar origen a un bon grapat d'anècdotes. Entre aquestes, les més famoses es refereixen a la seva mania d'escriure a casa. El 1932 va obtenir un contracte a la MGM per adaptar una de les seves novel·les. El seu amic, el director Howard Hawks, va convèncer els productors perquè Faulkner treballés temporalment a ca seva d'Oxford, mentre arreglava els negocis de son pare que acabava de morir. Quan l'any següent la MGM va reclamar la presència a Hollywood de l'escriptor, el qual seguia tranquil·lament a ca seva de Mississippi, els va donar llargues pretextant que la seva dona tendria un fill el mes següent. La MGM el va treure defora aduint que aquell mètode de treball no anava amb ells.

Alguns anys més tard, el 1940, va ser contractat per la Warner Brothers per treballar als guions de *The Big Sleep* i *To Have and Have not*. Perquè se sentís còmode, la productora li va facilitar un magnífic despatx amb dues atractives secretàries. Com de costum, Faulkner va manifestar que s'estimava més fer feina a casa, a la qual cosa Jack Warner va contestar que no hi havia inconvenient, que podia anar i venir a gust seu. Quan algunes setmanes més tard va sorgir una qüestió urgent relacionada amb el guió, Jack Warner va enviar a cridar Faulkner. "Vostè sap que fa feina a casa...", li va advertir el seu ajudant. "Per descomptat", va dir Warner, "truqui'l a casa". "És una llarga distància", es va atrevir a dir mentre sol·licitava a l'operadora conferència amb Oxford, Mississippi. Warner no se'n podia avenir, del que sentia, quan li varen passar l'auricular va cridar: "Sr. Faulkner ¿com m'ha pogut fer això? ¿Com ha pogut abandonar la ciutat sense advertir-m'ho? Vostè va dir que seria treballant a casa..." Faulkner va replicar tranquil·lament: "I ho estic fent, ca meva és a Oxford, Mississippi..."

Faulkner va treballar en diverses ocasions pels grans estudis de Hollywood, durant la dècada dels trenta i

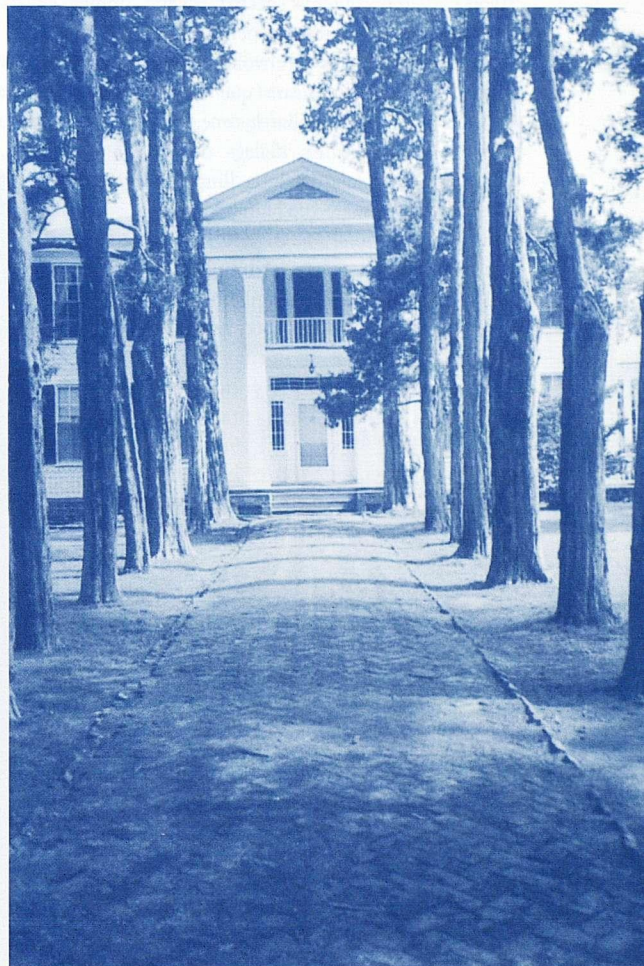
començaments dels quaranta. Molts dels guions en què hi va col·laborar no varen arribar a filmar-se mai, i la seva autoria a pel·lícules més o manco famoses, a penes es va conèixer.

Quan en certa ocasió se li va demanar com era capaç d'escriure vint-i-cinc pàgines de guió a la setmana, va contestar: "Només si em dic a mi mateix: em pagaran dissabte, em pagaran dissabte..." I és que Faulkner arrossegava una pesada càrrega familiar: ajudava econòmicament la viuda i el fill del seu germà, la seva pròpia dona i afrontava els deutes de son pare.

El director Howard Hawks va donar suport a Faulkner durant l'estada de l'escriptor a Hollywood. Sempre que podia, el contractava com a guionista de rodatge; li agradava tenir-lo prop del plató, per si necessitava crear o arreglar una escena. "Ho podia escriure gairebé tot; semblava que parlàvem el mateix idioma; sabia què em feia falta", diria Hawks. A Hawks li agradava endur-se Faulkner a les seves expedicions de caça, afició que tots dos compartien. En una d'aquelles ocasions, els acompanyava Clark Gable, la conversa va derivar cap a la literatura; l'actor li va demanar a Faulkner pels seus escriptors preferits. "Thomas Mann, John Dos Passos, Hemingway i jo", "Ah, vostè escriu senyor Faulkner?", va demanar Gable. "Doncs sí, i vostè a què es dedica, senyor Gable?", va replicar l'escriptor. En certa manera, com va apuntar Howard Hawks, tots dos es trobaven al mateix nivell: probablement Gable no havia llegit un llibre en sa vida, de la matei-

xa manera que Faulkner no havia vist mai una pel·lícula.

La darrera experiència al món del cine va ser llarga i traumàtica. Fermat a un contracte de set anys amb la Warner Brothers, que un agent sense experiència li havia arreglat en un moment que l'escriptor travessava una situació econòmica desesperada, Faulkner es

Rowan Oak

lamentava de no poder dedicar-se a escriure la seva novel·la més important. Mentrestant, Jack Warner es vantava de tenir en plantilla, per uns pocs dòlars, el millor escriptor viu del país. ♦

*Aquest article, amb alguns afegitons, va ser publicat al núm. 20 de *Temps Moderns*.

Els qui no entenen les meves novel·les després d'haver-les llegides dues o tres vegades, els recoman que les llegeixin quatre vegades.

W. F.